

is. Foglaljuk össze, ismételjük el még egyszer, hogy pályafutásunkban hasznát vehessük:

— Válasszatok és tüzzetek ki magatok elé értékes, Isten akaratával egyező, maradandó életcélokat;

— Pályafutásotok minden tusakodása e cél felé, ezen romolhatatlan koszorúra irányuljon;

— Hittel fussatok a kitűzött cél felé, tudván, hogy pályafutásotok, viaskodásotok nem szélmalomharc, nem levegőt vagdosó meddő tusakodás, hanem győzelemre vivő, gyönyörűséges küzdelem, melynek végén nektek ítéltek a romolhatatlan koszorú, az életnek koronája.

Úgy fussatok hát, hogy elvegyétek! Ámen.

KOVÁCS ISTVÁN

ÚJ ÉVET KÖSZÖNTŐ KÉZFOGÁS

Zsolt 76,12a

Bölcső mellett állok. Szaporábban dobogó szívvel fürkészem az új élet rejtelmét. Titkokat próbálok feszegetni. A bölcső kincsének még fel sem nyíló szempillái mögött már a jövőt kutatom.

Isten gondviselő szeretetének áldásaként adatott nekem az újszülött. Rám bízott minden értékeivel, javaival, mint áldott, formálható lehetőség. Még nem tudhatom, hogy percei, napjai vagy hónapjai bíztak-e rám. Csak azt érzem, tudom, hogy valaki felelősséggel tartozik, hogyan sáfárkodik értékeivel, javaival. S ez a valaki én vagyok.

Mint minden kezdet ígézetében, kissé bizonytalan lélekkel nyúlok az 1976-os számmal jelzett új élet felé, hogy magamhoz öleljem. Hiszen nem tudhatom még, hogy mi lesz, mivé alakulhat az örökösen megújuló bölcső küldötte. Olyan lesz-e, mint testvérei — az előbbi évek? Életálmaimat, reményeimét valóra váltó, életemet megszépítő, boldoggá tevő alkalmakat rejteget-e, vagy csak komor bánatot, fájdalmas gondokat, keserű csalódásokat hoz-e magával? Még nem tudhatom. A ma született gyermek bölcsőjét titkok lengik körül. De magamhoz ölelem zsenge első napjától — napos korától — kezdve, szívemre szorítom szaporán dobbanó szívét, s érzem annak lüktetését, dobbanását, az idő homokórájának perceit aláhullani. Órákká, napokká öregedni. Jelenből múlttá lenni. Egyszóval: élni. S míg a jövő titokzatos üzenet-hangjainak neszezésére figyelek, tudatosul bennem, hogy a jó Isten gondviselése az én kezembe is letette az új élet formálható lehetőségeinek anyagát. Gyorsan tovatűnő perceinek hozománya, tartalma tőlem is függ. S amint ráébredek — bölcső melletti megállásom lélegzetet is visszafojtó ígézetében — az életet, s benne életemet is alakító, formáló megbízatásomra, hivatásomra, megértem tisztán, világosan azt is, hogy a hangsúly nem egészen a kezdet és a vég pillanatain van. Nem a születés vagy a halál pillanata a fontos, lényeges csupán, hanem ami közöttük van: a születés és a halál korlátai közé szorított, véges földi élet. A lehetőségekkel megáldott élet maga. Nemcsak az újév születésének pillanata, hanem sokkal inkább ennek az új évnek még az ismeretlenség homályába ve-

szó tartalma, mely — annyi tovatúnt év után — lehetőségeivel együtt rám bízott!

Ennek bölcsőjénél állok most. Nyögnék a felelőség satujában, ha úgy érezném, hogy egyedül vagyok. De magam mellett tudom a gondviselő Istent, aki megáldott az új élet új lehetőségeivel. Ő lelkedben van, mindennapos gondjaid, küzdelmeid, megpróbáltatásaid, kétségeid verítékéből felfakadó imádságaidban; vagy életed sikereit boldogan hirdető szoltáraid örömujjongásaiban.

S engem végtelen hála tölt el. Már bizakodóbban ölelem magamhoz a ma született, még oly zsenge gyermeket, kinek bölcsőjére egy szám van felírva: 1976. Lelkemet még betölti a bátoritást adó atyai szózat hangjainak meleg zsongása.

Már indulnék is — a bölcsőben még szendergő, zsenge élet képzeletem világában már kitárulkozó, gazdag, új lehetőségeinek valóraváltását munkáló utamon —, amikor meglátlak téged is, embertestvérem. Téged, ki hozzám hasonlóan szebb jövőt álmodó gondolataiddal, érzelmeiddel ott állsz az új élet bölcsője mellett s mellettem is. És megfoghatjuk egymás kezét. Mert nemcsak az enyém, nemcsak a tied a bölcső kincse, ez az új élet, ez az 1976-os esztendő, hanem mindannyiunké. Felnevelése, magasrendű emberi létfeltételeinek megformálása mindannyiunk személyes, de ugyanakkor közös felelősége is. Emberi életet formáló, alakító munkámban szükségem van terád s többi testvéreimre is. Éppen így és annyira, mint ahogyan neked is szükséged van rám s többi testvéreinkre is. Meleg kézfogásunktól, szeretetünktől, békességet munkáló építő szándékunktól is függ, hogy milyen lesz ez a kezeink munkája nyomán, szemeink láttára felnövő újszülött! Örömet, boldogságot, vagy bánatot, keserű szomorúságot nevelünk-e magunknak? Ez még a jövő titka. De már a kezdetnek megrendítően szép és felelősségteljes pillanatában fogjuk meg a jó Isten atyai kezét, s egymásnak — valamennyi testvérünknek felénk nyújtott — baráti jobbját.

Így tegyünk szent fogadalmat: újévet köszöntő kézfogásunkat, mely az Isten- és emberszeretet jegyében fogant — nem szakíthatja, nem tépheti el semmi gyarló földi erő, kicsinyes vagy önző indulat.

A fogadalom — éppen úgy, mint az ígélet és szép szó —, ha megadják, csak úgy jó. Adjuk meg hát fogadásainkat, melyeket az Úrnak, a mi Istenünknek tettünk, istengyermeki hivatásunkat maradéktalanul betöltő, magasrendű életet élve ebben az egész új esztendőben mindannyian. Amen.

KOVÁCS ISTVÁN

PRÉDIKÁCIÓVÁZLATOK

Istenországa I. r.

Lk 17,20—21

1 Istenországa nem földrajzi fogalom, de mégis a földön létezik, a hívő emberben van. Mindnyájan Istenországnak egy-egy területe, valósága lehetünk.